

PRATS I CAMPS

Culpable confés demana presumpció d'innocència

Minuts abans de dimitir el càrrec de president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps va comunicar al Tribunal Superior de Justícia que es declararia culpable de suborn passiu.

Ha estat la darrera escena d'un esperpent, el 'cas dels vestits', que el cap del Consell mai no va encarar amb la responsabilitat que calia. Només ell ignorava el final de la tragicomèdia.

“Hi ha una cosa que ho seré la resta de la vida, de tota la vida, i que ningú no em podrà prendre. Una sola cosa, fins que mora... No, ni tampoc, perquè hi ha la reencarnació, la reencarnació! Ningú no m'ho podrà prendre, això que us dic. És una cosa molt bella, que demà jo puga dir que 'vaig ser president de la Generalitat Valenciana'. És molt bell! Somie que arriba aquest moment i en gaudesc pels carrers de la meua comunitat, pensant que un dia vaig presidir la Generalitat, la cosa més bella i bonica que hom pot fer a aquesta terra.”

Era el 29 de setembre del 2009, 222 dies després que el seu nom apareguera

lligat, per primera vegada, a la trama *Gürtel*. Encara en restaven 660, fins que dimitira el càrrec per aquest motiu i passara, tal com volia, a engrossir la selecta nòmina d'ex-caps del Consell.

Camps, però, mai no es penedirà d'haver allargat tant com ha pogut la seua condició de president. Ni de bon tros. En realitat, cada dia que passava era més a prop d'empènyer un altre any a palau, l'autèntic desig d'un polític que, els darrers dos anys i mig, ha levitat mentre per sota seu es propagaven les flames d'un incendi que mai no li va fer cap por. La seua fugida endavant permanent li va permetre de renovar el càrrec el 22 de maig proppassat, tot esdevenint el segon

1. (19 de febrer del 2009) Camps nega de seguida les acusacions del jutge Garzón. **2.** (11 de març del 2009) Camps, en un acte d'ABC, diu que "és clar" que es paga els vestits. **3.** (23 d'abril del 2009) Es publica una conversa molt amistosa amb Alvarito Pérez. **4.** (20 de maig del 2009) Camps declara.

president valencià que guanya tres vegades a les urnes, l'únic que ha lligat tres victòries amb majoria absoluta... Però que mai ja no podrà igualar els registres de Joan Lerma, president del 1983 al 1995. Camps no ha estat al capdavant de la Generalitat dotze anys consecutius, sinó que se n'ha anat al cap de vuit i uns pocs dies.

Al seu dicurs de renúncia al càrrec, pronunciat la vesprada del 20 de juliol al palau i en què es va negar a conjujar el verb *dimidir*, Camps assegurava que feia el "sacrifici personal, polític i familiar" d'abandonar la presidència malgrat ser "innocent, completament innocent", tot insistint que és "un sacrifici que oferesc a Espanya" per tal de no resultar "el més mínim obstacle perquè la veu nítida i clara de Mariano Rajoy, i de tot el PP, arribe als 46 milions d'espanyols". Ara, això sí, se sent "alliberat per defensar-me, allà on siga, de les infàmies i les insídies".

Dues hores abans, però, el seu advocat, Javier Boix, guaitava nerviós les dependències del Tribunal Superior de Justícia valencià. Camps havia trucat per demanar al jutge i a l'advocat que no se n'anaren, que en pocs minuts hi faria cap i signaria la seua conformitat amb la pena més alta que se li puga imposar pel *cas dels vestits*. Per bé que el seu horari laboral s'esgotava a les 14,30 h, fins a les 15 h –quan Camps va tornar a telefonar, ara per anul·lar la visita–, que el magistrat va tenir la deferència d'esperar-lo.

L'autoinculpació, que comportava antecedents penals i reconèixer que havia mentit de manera insistent en negar regals tèxtils per un import de 15.000 eu-

ros, no implicava, en canvi, la necessitat d'abandonar el govern, el malson que ha perseguit Camps tot aquest temps, per molt que ara camine orgullós de ser ex-president de la Generalitat.

Una jugada no tan mestra. L'estratègia dissenyada des de la direcció del PP, ordida per Mariano Rajoy i Federico Trillo, buscava l'assumpció de culpes per part dels quatre encausats en aquest afer –els altres tres són Víctor Campos, vice-president de Camps a la primera legislatura; Ricardo Costa, ex-secretari general del PPCV, i Rafael Betoret, ex-cap de gabinet de la Conselleria de Turisme–, els quals pagarien la multa fixada pel jutge i signarien la conformitat del delictes comès. Era l'única manera d'estalviar-se un judici que ben probablement coincidirà amb la campanya electoral espanyola.

Campos i Betoret van personar-se el matí del 20 de juliol a la seu del TSJCV, però l'arribada de Camps i de Costa no va superar la fase d'expectativa. Al segon, de fet, l'havien convençut amb promeses de càrrecs futurs de volada, després que la tardor del 2009 ja fora destronat del número 2 del PPCV per la seua implicació en el presumpte delictes

electoral que es deriva de la investigació de *Gürtel* referida al finançament il·legal de la formació. A Costa, doncs, l'autoinculpació pel *cas dels vestits* li podia passar factura, atès que presentaria antecedents penals que no l'eximirien de la presó si més endavant és condemnat a un màxim de dos anys, *esquivables* si el culpable no té antecedents.

No va caldre que Costa assumira la seua culpa, en qualsevol cas. A Camps, la seua dona li va assenyalar l'article 11 del règim disciplinari inclòs als estatuts del PP, que considera una infracció molt greu "incórrer en tot tipus de corrupció durant l'exercici d'un càrrec públic". Les sancions, en aquest sentit, van des de la suspensió de militància fins a la inhabilitació i l'expulsió. Poca broma.

Rajoy i Trillo exigien que Camps reconeguera ara com a veritat allò que sempre ha dit que era mentida. Més endavant, amb la sentència condemnatòria redactada, podrien forçar-ne la dimissió. Isabel Bas, però, no veia gaire clara la convivència del tractament de Molt Honorable amb el qualificatiu de *delinqüent*, i va persuadir el seu marit perquè deixara en unes altres mans la presidència de la Generalitat. Així –li va recomanar ella– tindria les seues totalment lliures per tal de defensar-se davant el tribunal popular que el jutjarà, si el ja ex-president no assumeix abans la seua culpabilitat, entre l'octubre i el novembre.

Després de molts mesos defensant-ne la innocència i afirmant que no importava gens què diguera la justícia, Rajoy ja té sota el seu poder el cap de Camps. El problema del gallec, però, és que presen-

Si amb el cap damunt dels muscles Camps era temerari, ara pot ser un suïcida

5. (2 de juny del 2009) E un míting celebrat a Alacant, Rajoy li dona suport absolut, “per darrere, per davant, per un costat... Tant li fa”. **6.** (3 d’agost del 2009) Juan Luis de la Rúa, president en funcions del TSJCV, archiva el cas dels vestits en una decisió polèmica, atès el raonat acte de José Flors.

ta restes de sang: un indicati de les ferides que causarà a la imatge del PP el judici de l’ex-president valencià?

El patiment en silenci de Rajoy, de fet, no cessarà: Camps encara resulta molt perillós: si amb el cap damunt dels múscles era temerari, sense ell directament pot esdevenir un suïcida. La imatge a la banqueta dels acusats –o a la dels lletrats, si és que opta per l’autodefensa, com a advocat que és i com ja va fer al seu dia l’ex-banquer Mario Conde– serà tan cridanera com penosa, encara més els dies que desfilen pel costat seu *personalitats* de la talla de Fernando Correa, Álvaro Pérez i Pablo Crespo.

Camps confia que les nou persones que finalment integren el jurat popular siguin condescendents. És probable que la meitat l’hagen votat a les eleccions autonòmiques i que els coste molt de mostrar-li el dit polze cap avall. Com que han de culpabilitzar-lo un mínim de set membres del tribunal, veu moltes més opcions que no si es tractara d’una vista tradicional. Sobretot en aquest cas, perquè el magistrat que a partir d’ara se’n farà càrrec és el progressista Juan Climent. Cap dels qui havien tractat fins ara el *cas dels vestits* al TSJCV no era d’aquesta tendència. Si l’instructor, José Flors, ja tenia una idea ben formada de la causa, ara Climent encara disposa de més elements de sospita, i és que ha tingut davant seu el document de culpabilitat que Camps va estar a punt de ratificar. Un escrit que Javier Boix, el penalista que ha assessorat l’ex-president tot aquest temps, va recollir al TSJCV dijous passat, l’endemà de la dimissió.

Tard i malament. Com no podia ser d’una altra manera, el desenllaç d’aquest culebrot ha arribat amb retard i esperpent. En conèixer la decisió de Flors d’obrir-li judici, Camps va amagar-se i va estar cinc dies sense donar senyals de vida. No va tenir agenda institucional ni de partit i va posar contra les cordes els pocs membres el PP que la van mantenir, encara que aquest tampoc no va ser el cas de Rajoy, que no va fer declaracions davant la premsa durant una setmana sencera. Dolores de Cospedal, secretària general del partit, nova presidenta de Castella-la Manxa i enemiga íntima de Camps, tampoc no va badar boca. Aquesta *omertà* va entendre’s de seguida com una desautorització a Camps, que malgrat tot va mantenir el *tour de force*.

Res de nou. El PPCV, i Camps especialment, s’han revelat incapaços de controlar els terminis i de prendre les decisions quan i com calia adoptar-les. La defenestració de Ricardo Costa, l’octubre del 2009, va esdevenir l’exemple més clar. València va comunicar una destitució que no era certa, fins al punt que Camps va haver de sacrificar Costa al seu despatx de les Corts, dos dies després d’haver-se anunciat que ja no era secretari general. Era mentida. En realitat, ho continuava sent i actuava com a tal.

De la mateixa manera, la direcció estatal del PP va ajornar tant com va poder la proclamació de Camps com a candidat, poregosa que Flors dictara l’audiència prèvia del *cas dels vestits*. Rajoy i Cospedal n’avalaven la continuïtat, però no el confirmaven al capdavant de la llista, a diferència del que passava

amb la majoria de barons territorials. El comitè electoral del PPCV va reunir-se d’urgència la nit del 14 de febrer per tal de collar la direcció estatal, que encara va tardar deu dies a confirmar-lo.

La caiguda de Camps pot dividir-se en deu etapes. De manera inconscient, en va cremar una rere l’altra, sense immolar-se’n. Una eixida ràpida i sincera li hauria estalviat molts patiments.

1. Garzón apunta. “En democràcia, a diferència de la dictadura, qui truca a trenc d’alba és el lleter i no una imputació falsa”, va reblar Camps, envoltat de seu govern, el matí del 19 de febrer del 2009. Acabava de saber que el jutge Baltasar Garzón recollia, a les investigacions preliminars de la trama *Gürtel*, que el president valencià havia estat obsequiat amb regals diversos en funció del seu càrrec. Camps va afegir: “Com Beltolt Brecht, ahir, un regidor; avui, un alcalde; demà, el president d’una comunitat autònoma”. Tot i conèixer sobradament la relació que tant ell com la Generalitat i el PPCV havien mantingut amb el trident integrat per Francisco Correa, Pablo Crespo i Álvaro Pérez, àlies *el Bigotes*, Camps va estimar-se més negar-ho tot –fins i tot que coneixia aquest darrer– i abocar-se a un procés judicial llarg i complex.

2. Camps tremola. L’11 de març del 2009, al fòrum d’*Abc*, l’aleshores director del diari, Ángel Exposito, li pregunta de manera directa si es paga els seus vestits. “Jo em pague els meus vestits, és clar que me’ls pague!”, respon ell, amb somriure forçat i veu trencada.

7. (4 de setembre del 2009) Rajoy visita València amb assiduïtat per última vegada. **8.** (2 de novembre del 2009) La destitució de Costa obliga a reestructurar-ne la direcció. **9.** (12 de maig del 2010) Bany de masses el dia que el Suprem reobre el cas. **10.** (20 de juliol del 2011) Camps dimiteix.

El seu posat no transmetia una imatge gens tranquil·litzadora, un fet que corria paral·lel al seu distanciament dels mitjans de comunicació. Van acabar-se les conferències de premsa amb preguntes, que ja escassejaven. Camps va preferir recloure's al seu cercle de confiança.

3. Estima Pérez. El diari *El País* publica, el 23 d'abril del 2009, una conversa interceptada per la policia en què es fa evident que la família Camps Bas rep regals cars de mans d'*el Bigotes*. “Con el mío te has pasado veinte pueblos”, diu la dona de Camps. Una medalleta per a la filla, un robot intel·ligent de Sony per a un dels fills... “Te quiero un huevo, amigoito del alma”, li deia el president a Álvaro Pérez. “Fíjate si te debo”, li contestava ell, mentre Camps li pegava confidencialitat absoluta. En contra del que havia assegurat, el cap del Consell coneixia molt i molt bé el gerent d'Orange Market, la filial valenciana de *Gürtel*.

4. Flors escolta. El 20 de maig del 2009 passa a la història de la política

valenciana com el primer dia en què un president és cridat a declarar ostentant aquest càrrec. José Flors, magistrat moderat de la sala civil i penal del TSJCV i instructor de la causa, també cita Pérez i José Tomás, el sastre que va confeccionar els vestits de què Camps havia sigut presumptament beneficiari. El jutge dictarà al juliol, un mes i mig més tard, un acte demolidor en què atorgarà molta més versemblança a la tesi de Tomás que no a la del president de la Generalitat. Camps passa a tenir la condició d'encausat. Recorre la decisió a la sala civil i penal.

5. Rajoy ajuda. “Jo crec en tu, Paco. Sempre seré al teu darrere, i al davant, i al costat... Tant li fa”, diu Mariano Rajoy durant el míting que tots dos celebren a Alacant el 2 de juny del 2009, amb motiu de les eleccions europees. Serà només la primera de les moltes ocasions en què el president del PP defensa l'honorabilitat de Camps. “Ningú no es ven per tres vestits”, insistirà. El clímax del suport arriba amb una altra frase mítica: “Camps serà el candidat, diga què diga la justícia”.

6. De la Rúa arxiva. Abans de l'afer dels vestits, Camps havia reconegut que la paraula amistat no resumia prou bé “la relació entre el president de la Generalitat i el del Tribunal Superior de Justícia”. Sabia prou bé que comptaria amb la seua ajuda. Aquesta proximitat ideològica i sentimental, afegida a les pressions de Federico Trillo perquè s'arxivara la causa, van conduir al sobreseïment. De la Rúa i José Ceres no trobaven cap delictes en l'actuació de Camps, mentre que Juan Montero emetia un vot particular. Era el 3 d'agost del 2009, ple estiu, i Camps respirava. Els socialistes i la fiscalia, però, van recórrer aquesta decisió davant el Tribunal Suprem.

7. Festa grossa. Rajoy i Camps celebren l'arxivament momentani de la causa –tot i la claredat de l'acte dictat per Flors– amb un sopar-míting a la plaça de bous de València, el 4 de setembre del 2009. El galleg no imagina que el malson *Gürtel* només havia començat. Camps li garantia que no hi havia res més a amagar, però el temps és tossut.

8. Costa cau. L'octubre del 2009, la causa dels vestits queda empetitada al costat de les noves tongades de dades que arriben del sumari *Giirtel*. Presumptament finançament il·legal, enriquiment dels caps de la trama amb motiu de la visita del papa a València del 2006, implicació del recentment dimittit director general de RTVV, Pedro García... Rajoy ja no tornarà a confiar en Camps, a qui demana el cessament de Ricardo Costa com a secretari general. València hi fa un torcebraç, i aquest marxa plorant, però amb la promesa de Camps que, tan bon punt siga possible, el farà conseller. El president valencià sacrifica la seua mà dreta, a qui havia dit que, si queia, caurien plegats.

9. Reobertura suprema. Per cinc vots a zero, els magistrats –de color divers– del Tribunal Suprem encarregats d'analitzar el recurs del *cas dels vestits* opten per reobrir el procediment, que retorna a Flors. És el 12 de maig del 2010. Camps s'entesta a repetir que tot quedaria en el no-res, però en realitat és a tocar de la banqueta. Convoca una junta directiva urgent, com quan la defenestració de Costa, i s'intitula "Juan sin Miedo". Tot és un muntatge, insisteix a dir.

10. Judici oral. Flors confirma la idea que ja tenia formada del *cas dels vestits* i crida les parts a l'audiència prèvia del 12 de juliol, i el dia 15 diu que cal anar a judici per un possible delictes de suborn passiu impropï, tot imposant fiances als encausats: la de Camps, de 55.000 euros. El PPCV vol fer veure que res no canviarà, però Rajoy i Cospedal pressionen de valent. Camps s'amaga i és convidat a declarar-se culpable, si és que vol conservar la presidència. *In extremis*, s'estima més dimitir –ara sí– i defensar-se de les acusacions en una vista llarga i morbosa que se celebrarà a la tardor.

Políticament mort, Rajoy i Cospedal ni tan sols li deixen fer testament. Ell mira de col·locar al capdavant del govern Paula Sánchez de León, a qui ha elevat a l'única vice-presidència del seu govern. A Madrid, però, hi desconfien tant que opten per la carta que sempre havien tingut reservada: Alberto Fabra, l'alcalde de Castelló de la Plana, que s'ha llaurat una imatge de respectuós i moderat.

Victor Maceda

Digueu-me Alberto

Alberto Fabra, a l'eixida de la reunió de la junta directiva del PPCV, on va ser confirmat –per aclamació– com a substitut de Camps a la Generalitat i al capdavant del partit.

Qui ha estat alcalde de Castelló de la Plana del 2005 ençà, Alberto Fabra Part, passa a presidir la Generalitat i el PPCV. No és família de Carlos Fabra, però hi té bona relació. I és més moderat que Camps.

A costumat a veure desfilar cares conegudes per l'hotel que els pares posseïen al bell mig de la capital de la Plana, Alberto Fabra es demanava si ell també seria famós mai. Ni tan sols podia imaginar, però, que ho seria tant com a partir d'ara. Famós i –sobretot– important, perquè aquest home de 47 anys és el nou president de la Generalitat Valenciana. El

cinquè, de la represa democràtica ençà; el primer que prové de les comarques de Castelló.

De fet, Alberto Fabra Part és un castellonenc de soca-rel. Sempre ha residit al centre de la ciutat, va estudiar al centenari col·legi Herrero i al també públic institut Ribalta. Als divuit anys, s'instal·la en un pis d'estudiants de València, on estudia arquitectura tècnica, s'afilia a Noves Generacions (NNGG), la branca juvenil de l'aleshores anomenada Aliança Popular, i de seguida contactarà amb Gerardo Camps i Esteban González Pons, de qui és coetani. Aquesta parella, conjuntament amb Francisco Camps, sovintejava el bar El Agujero, on devoraven teoria política liberal entre classe i classe de dret. Fabra no hi estreny els llaços perquè aleshores coneix la seua actual esposa, Cristina Fontanet, que també feia arquitectura. Fontanet és filla d'una nissaga castellonenc benestant, propietària de Cerámicas Gómez, SA. Tenen dos fills, amb idèntic nom de pila que els pares.

Els paral·lelismes entre Fabra i el seu antecessor al càrrec són notables. Tots